

הציונות והנייטיבס

זה זמן רב רציתי להעלות את סוגיית הגדרת הציונות כתנועת-שיחרור לאומית, כיוון שה"כ אורי אבנרי חוזר ומעלה זאת, תוך השוואתה לתנועת-השיחרור הלאומית הערבית, למשל.

עד כמה שידוע לי שורשי התנועה הציונית היו במזרח-אירופה ועיקרה — הנסיון להתמודד ולפתור את בעיית האנטי-שמיות, גרמה לפוגרומים ואפליות בלתי-פוסקים נגד היהודים. הציונות גרסה, שהיות והאנטי-שמיות היא חולי שאינו ניתן לריפוי יש לעקור

**..יש לעקור את היהודים
מתוך הסביבה העויינת,
ולשחול אותם
בחבל ארץ אחר..."**

את היהודים מתוך הסביבה העויינת ולשחול אותם בחבל ארץ אחר, אשר יהיה שייך להם ואשר בו יהוו רוב. בכך תיפתר הבעיה, אליבא בציונות.

במילים אחרות: הציונות הטיפה לפיתרון בעיית האנטי-שמיות באמצעות הגירה והתנחלות — הגירה מאירופה לאסיה והתנחלות (לפי מיטב המסורת האי-רופית של סוף המאה ה-19) בחבל ארץ נידח באסיה (למעשה הציעו גם התנחלות באפריקה או באמריקה

על כך שהציונות אינה גזענית? נחמה כלשהי אפשר, אולי, לשאוב מכך, שגם שאר הארצות במרחב הן גזעניות או מפלות לרעה חלק, לפעמים ניכר, של תושביהן. אך האם זוהי באמת נחמה?! או שמא זוהי דוגמה?

ולעניין אחר. פגשתי מורה ישראלית המלמדת, בין השאר, תנ"ך. לשאלתי, "מתי נכתב התנ"ך" ענתה: "הוא לא נכתב, הוא ניתן." היא גם לא ידעה תארי-כים היסטוריים הקשורים לשנער, אכד, אשור, בבל וכו'. ואם אלה הם המורים — מה כבר אפשר לדרוש

הלטינית) תוך אי-התחשבות ב"נייטיבס". לכן נראה לי שהציונות היתה בסיס אידיאולוגי לתנועת-התנחלות לאומית — לא לתנועת-שיחרור לאומית. אגב, שיחרור של מיממי?

היסוד האירופי של התנועה הציונית אינו נושא לחילוקי-דעות. לתדהמתי (וחשבתי שכבר אין הרבה בשטח זה היכול להפתיע) מצאתי לפני זמן קצר (באנציקלופדיה יודאיקה) כי העליה התימנית הראשוני נה אורגנה למעשה כדי לספק כוח-עבודה יהודי זול שיתחרה ביתר-הצלחה בכוח-העבודה הערבי הזול.

אם המדובר ברודזיה (טרנס זימבאבווה) או בדרום-אפריקה, אין לנו כל בעיה בניתוח טיב המדינה, ערכיה וכו'. אך כאשר מדובר בישראל ובתנועה הציונית יש לנו קשיים פסיכולוגיים לקרוא לילד בשמו. חוק-השבות והנחיות מישרד-החינוך לגבי מגמות החינוך בבתי-ספר ערביים בישראל, הן רק שתי דוגמות לאפליה גזעית-לאומית-דתית המושרשת בחוק, ולא רק בנוהג בישראל.

את הנעשה אין להשיב ואיני מטיפה להשמדת מדינת-ישראל, בתה של הציונות. אך כדי להתמודד עם בעיה צריך תחילה להכיר בקיומה. מדינת-ישראל, בגלל האידיאולוגיה שעל בסיסה הוקמה, היא מדינה המעודדת אפליה גזעית, לטובת "הגזע העליון", היהודים הישראליים, נגד האחרים.

נגד האידיאולוגיה הזאת יש להילחם, היות והיא בעוכרי המדינה ובעוכרי אזרחיה, וסופה שתכחיד אותם. והרי ה"כ אבנרי, "מסתובב בעולם" ורואה את הנעשה גם מבחוץ — מדוע, אם כן, הוא מתעקש

**..ישראל היא ארץ
של אתאיסטים, המאמינים
שאלוהים נתן להם
את הארץ"**

מהתלמידים? ההתחלה, כפי שציננתם כבר, היא בלי-מוד מטעה בכוונה תחילה של ההיסטוריה העתיקה והחדשה, וסופה בהגדרה, "ישראל היא ארץ של אתאיסטים המאמינים שאלוהים נתן להם את הארץ". ולמרות הביקורת — יישר כוח על כך שאתם מחזיקים מעמד ומוציאים את העיתון כל שבוע.

רות שירטון, גלאסגו, סקוטלנד

המיקוד הישראלי - האם הוא מטורף?

ערך למיקוד. המישלוחים אינם יוצאים אל הרחוב, אלא אל בית-המיון המקומי, וכל העבודה מתבצעת שוב.

בארצות-הברית מעסיק הדואר רבבות עובדי-מיון באלפי ערים וישובים, כדי למיין בשנית דואר במקום היעד, אחרי שכבר מויין במקום המוצא. אילו רצו בארצות-הברית למיין מראש, לפי קטעי הרחוב, ולקבל תוצאה כמו בישראל, היו נזקקים לכמות הרבה יותר גדולה של מיספרים, ושיטת חמש הספרות בזיפ האמ-ריקאי לא היתה מספיקה.

כאן אנו חוזרים לטענתו של מר כהן, שמי שלא

המוצא. הדואר יגיע מתל-אביב לירושלים או לצפת, לידיו של הדוור היוצא אל אותו קטע של הרחוב, כשהוא כבר ממויין. פירוט כזה מחייב כמות גדולה של מיספרים, ובשל כך יש חמש ספרות במיקוד.

בעולם הגדול קיים מיקוד (או זיפ, או פוסט קוד) אחד לעיר שלמה, או לרובע אחד. בשעת המיון

קשים חיינו של הישראלי. גם אם הוא שוהה הרחק בנכר, אין הוא יכול לשאת את הנטל שמעמי-סים עליו השילטונות במולדת, ואין הוא מסוגל להבין מדוע דורשים ממנו מה שלא דורשים משאר בני-תמותה בארצות אחרות.

אחד המשוכנעים בכך הוא עלי כהן, המשלח אלינו, באמצעות "פרום" ("העולם הזה" 2257), את חיצי ביקורתו מקופנהגן הרחוקה על שיטת המיקוד הישראלית. הוא קובע, כי "מי שלא יצא מגבולות ישראל, לא מכיר שיטות מיקוד שונות משלנו, והטמבל שהכין את מיספרי המיקוד בישראל לא ידע מה הוא

**..הטמבל שחיכנן את שיטת
המיקוד הישראלית כפטר אותנו
מלעשות הכל פעמיים:
מיון, כוח-אדם וכו'..."**

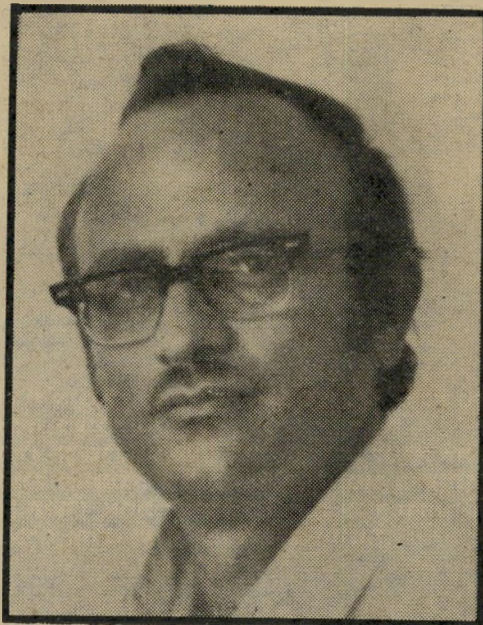
יצא מישראל אינו מכיר שיטות שונות משלנו. מותר, אם כן, לצפות ממי שאכן יצא מישראל — שיכיר שיטות שונות. אך המציאות טופחת על פנינו.

עובדה: הדואר האמריקאי, שעסק 10 שנים תמימות בהחדרת הזיפ לתודעת הציבור, החליט לנטוש את שיטת חמש הספרות ולעבור תשע ספרות. הדואר הגרמני עובר גם הוא לתשע, ההולנדים ל-11. כל זאת כדי להשיג אותה מטרה שהשגנו אנו כאן. לבד מתוספת ספרות, כרוך השינוי שם בהשקעת הון-עתק ובשינוי מחודש של הרגלי הציבור.

המזור והבלתי אנושי הוא, ששם מתקבל הדבר בהבנה, כימעט בסבלנות.

"הטמבל" שתיכנן את שיטת המיקוד הישראלית פטר אותנו מלעשות הכל פעמיים: מיון, כוח-אדם, הוצאות. אך כל זאת בתנאי שמר כהן יקדיש שניה לרישום המיקוד.

**זכריה מיזרוצקי,
דובר מישרד-התיקשורת**

אוספים את כל המיכתבים הנושאים אותו מיספר, ושולחים אותם אל עיר היעד. אך מה קורה שם? אילו היו כל המיכתבים מיועדים אישית אל ראש-העיר בילבד, או אל מנהל גרי-החיות המקומי בילבד, ואיש מילבד לא היה מקבל דואר — ניחא. אך למרבה הפלא קיימים גם בחו"ל מיקרים בהם אלפי מיכתבים מיועדים לאלפי נמנעים, ולא לנמען אחד. על כן, משהגיע המישלוח אל אותה עיר, אין עוד

**"בעולם הגדול קיים
מיקוד אחד לעיר שלמה -
בישראל מוקדש מיספר מיוחד
לכל קטע של רחוב"**

עושה, ולמה, ויצר שיטת 20 אלף מיספרים, במקום 2000 בילבד, בדנמרק..."

אני מוכן למות על זכותו של כל אדם, גם בפאתי הים הצפוני, לדבר ולבקר. באותה מידה אני זכאי לשאול את עלי כהן, אם יש לו מושג על מה הוא שח.

לענות דעת, השאלה הבסיסית אינה כמה מיס-פרי-מיקוד קיימים. אם מר כהן מחפש מיספר במדריך הטלפון — מה איכפת לו אם המיספר הדרוש הוא אחד מ-200 או מ-20 אלף מיספרים? השאלה היא למה נועד המיקוד, ואם הוא משרת את מר כהן ועמיתיו או רק מטרידם.

יתרונה העיקרי של שיטת המיקוד הישראלית הוא בכך, שהפיקה לקחים ולמדה משגיאותיהם של אחרים.

בישראל המיקוד מפורט מאוד, ומיספר מיוחד מוקדש לכל קטע של רחוב. המטרה פשוטה: בדרך זו ניתן למיין את הדואר מיון סופי כבר במקום